

Då bårgmästaren i kongl.
residence staden Ståkhålm,
den äreborne högaktade ...

Hoffrenius, Petrus Henrici

1 Ic 1691 Törne/Bergia

National Library
of Sweden

Då
Bärgmästaren i Kongl. Residence Staden Ståthålm/

Dån

Åreborne Högaktade åff Sagfarne
Herren

Mr. M A G N A S
S O R N S

Måd dån

Åreborne åff mylit Engderike Jungfrun/
M A G N A S
S O R N S

Jugiff ett Kristeligt åka Förbund i Ståthålm dån Febr. Anno 1691.

Skref dåtta

P. Hoffren.

Trykt i Ståthålm af Lars Wall.

Då Gångår hafwer nu dåm långste Winter Natt/
 Uti sin Enslighet Herz **EDNE** tagit fatt /
 Sen Hdes strånga Makt dåm Facklan hel upbrände/
 Som *Hymen* måd sin Hand för många År uptände.
 När dåtta ädla Blåß sitt Ljus äff Wärma miste/
 Af Løje/Lek äff skämt Herz **EDNE** intet wiste:
 Men gret at dåm han förr så kiärligt hade ledt;
 Sin Himmel har han då så mörk och kälswart sedt/
 Så fastlig/ bister/ tyst/ rätt som ett Sorgeläger/
 Han swäfwode som ett Flor måd dåt han har äff äger.
 Hwem wille intet tå på Grafwen Tårar spilla/
 Äff måd en ångslig Pust H. **EDNES** ångslan gilla.
 Då war alt swart äff grunt/ nu klarnar Lusten opp/
 Då war man ju besört / nu får man bättre Häpp ;
Melpomene lägg ner din hel förståtte Luta /
 Du måste nu i Dag ditt dusa stycke sluta ;
 Ty Frigga går i Dans uppå sin Brude-Lina/
 Äff har i Föllie . Slag bå *Ceres* äff *Lucina* ;
 Låt *Hymen* spela opp måd friska Grep äff Slag/
 Hwar Huld-Gudinna til gott Nøje äff Behag ;
 Ty *Astrild* är ej rädd at han sin' öma Finger
 Måd sådant Öfwer-Mod på **EDNE** **EDNE** stinger/
 Han

Han ympar sielf i Dag en Ros på dätta **THRE** /
Sont utaf *Parcers* Hand war riswen ned tillförne /
En Ros som liufligt måd sin Dygde-Färgor ler /
Dån wår Herr Brudgum hålst för andra Lillior ser.
Gif Himmel at hon må (dått och bör troligt önska)
På dånna Stammen sin i sådan Blomma grönska /
At iag at Året får på Waggan Crausen binda!
Äll en grön Lagerqwist kring Mannas Huswud linda!
Lust / Nöje / Fröigd / Behag / må wåra i ert Bo!
Äll utan Uppehåll måd njä Blomster gro !!!

En Bata

Til förnåma Brölloz; Västerne.

När Alt af intet blef / då fick iag ingen Stam /
Mån sådan är iag äll med Tiden kommen fram /
Min Mor hon måste mig förutan Fader föda /
Min Barnemorsta til en Oro äll stor Möda;
Fast Man en Rosengård ser på mitt Huswud stå /
Dåll dån som älskar mig får ei på Rosor gå.

En

En alt för lysten Hand at sära är iag waner ;
Iag bärs off måd gott Fog uti de Kristnas Aner ;
Iag blef hans LagerErans/ som war/som är/äff blir/
För hwar som Lager bär dätt högst och bästa Zier :
Men om iag af mitt Namn dän första Bokstaf mistar/
Mäd Wingar iag mig tå högt opp i Lufften dristar/
Drar Jovis Wapn och Sköld / blir alle Foglars Kung/
Som offta riktat för de Fogel-Spämåns Pung;
Iag kan på Solen se äff ei måd ögon blinkka /
Ei heller låter iag för Döden Modet sincka ;
Ty iag får i min Graf ett nytt äff annat Lif/
Hwar om dæff Lärda ha ett gammalt sällsamt Rif.
Där iag för dubblat blir/ så wil iag Lillior plocka /
Äff halftwa Månan skal sig för mig nederbokka.
Dän Gåtan gifa will/ han lete i hans Namn /
Som Bruden aldråhållt will taga i sin Famn.

